

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

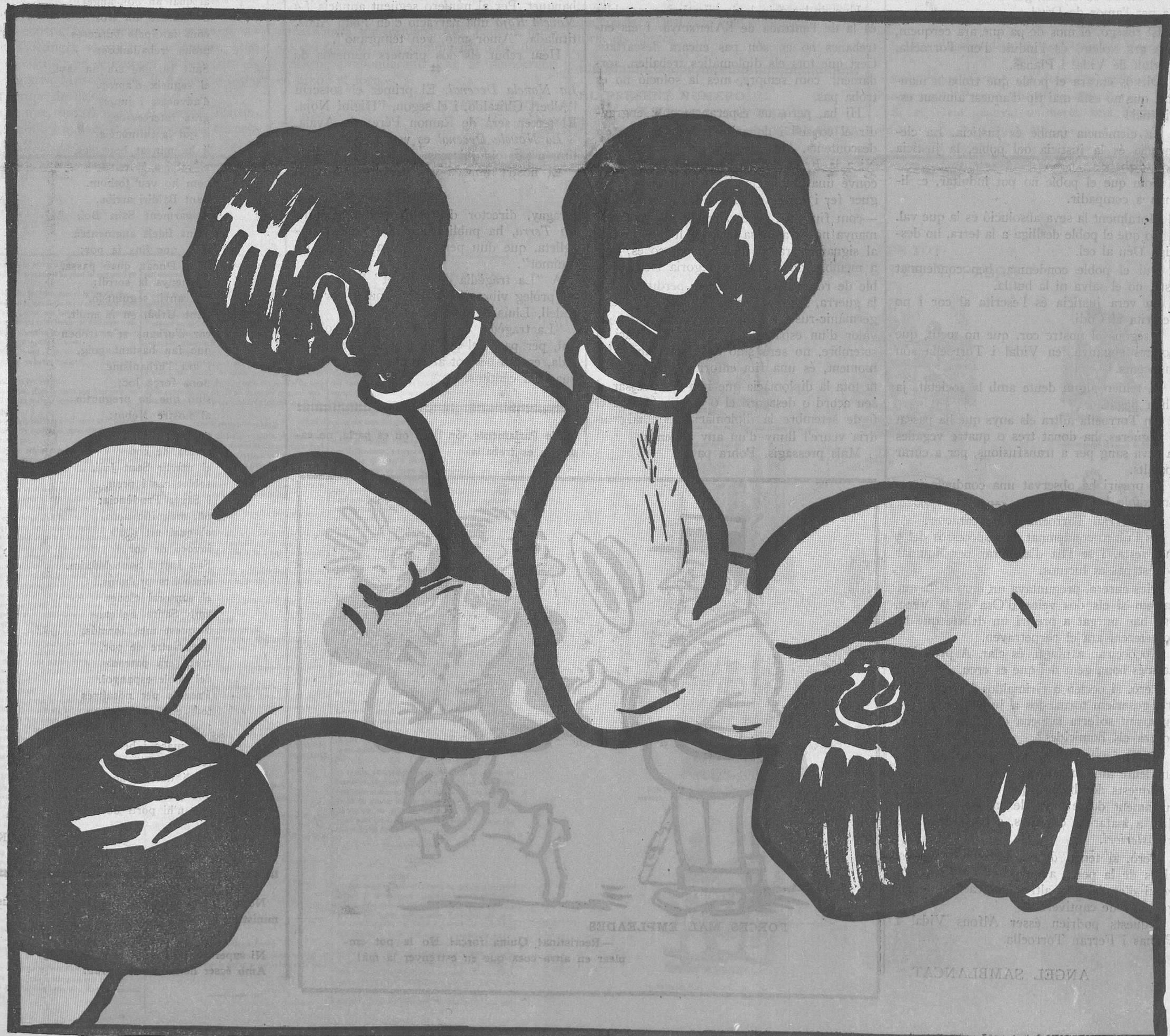
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONAPREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

LA VAGA NEGRA

—Un match anglès entre el capital i el treball que té bastant més interès que el match Uzcudun-Spalla

Precisions sobre la vaga general anglesa

O la vaga aixafarà el país, o el país ofegarà la vaga.

Heu's ací els termes, en què en Baldwin s'ha plantejat des d'un principi el conflicte, que, quan escrivim aquestes ratlles, encara commou a Anglaterra.

I bé. Hem de dir-ho clar i net. Aqueixa frase no és més que un sofisme.

La batalla no es lliura entre els vagistes i la nació, sinó entre el capital i el treball, entre els beneficis i els dividends dels magnats del carbó i el dret a la vida dels obrers de les mines.

El Govern pretén que la nació és ell i les classes privilegiades que representa.

Ja li explicaran les "Trade-Unions".

Al país li interessa molt més el bé dels seus productors, que no la satisfacció de les cobdícies i els apetits desordenats del capitalisme.

Quatre milions de treballadors tenen més dret a considerar-se representants del país, que no una petita minoria de privilegiats i acaparadors de la riquesa.

Si els obrers britànics s'han creuat de braços i s'han declarat en vaga, no ha estat per indisciplina ni per suggestions de Moscou, sinó per ineludible fatalitat econòmica.

Es queixen els patrons minaires de què els obrers no produïxen prou, i per augmentar la seva capacitat de treball, els hi rebaixen els jornals.

No fóra més lògic donar-los-hi més medis adquisitius per a obtenir un major rendiment de les seves forces?

Però ni en Baldwin ni el patronat ho capeixen, ho entenen així.

La supèrbia els cega.

Els afolla aqueixa insurrecció dels esclaus.

Sortosament els obrers no perdren els estreps. Sembla aquesta la vaga de la serenitat, del seny, del bon sentit. I és que els obrers, per vèncer, amb la raó en tenen prou.

En Ferran Torroella

Les esquerres ens passem ací el temps demanant caritat, implorant pietat.

Els esquerrians tenim ànima de captaire. Mai callem. Sempre estem pidolant, reptint la mateixa salmodia, la monòtona cançó.

—Un bé de caritat, germans! Una almoina per l'amor de Déu!

El rosegó, el mos de pa que ara cerquem, que ara volem, és l'indult d'en Torroella, l'indult de Vidal i Planas.

Ditxós encara el poble que troba a mancar, que no està mai tip d'aquest aliment espiritual!

La clemència també és justícia. La clemència és la justícia del poble, la justícia dels d'abaix.

Com que el poble no pot indultar, es limita a compadir.

Moralment la seva absolució és la que val. Co que el poble desliga a la terra, ho desliga Déu al cel.

Qui el poble condemna, ben condemnat està, no el salva ni la butlla.

La vera justícia és l'escrita al cor i no l'escrita al Codi.

I segons el nostre cor, que no ment, que no ens enganya, en Vidal i Torroella són innocents.

Si tenien algun deute amb la societat, ja l'han pagat.

En Torroella, ultra els anys que ha passat a Figueres, ha donat tres o quatre vegades la seva sang per a transfusions, per a curar malalts.

A presiri ha observat una conducta irreprovable.

En Ferran Torroella és un caràcter.

Es l'últim condemnat pels successos del 9 que resta, i se l'ha d'alliberar per liquidar aquest passat luctuós.

Dies enrera, preguntava un humorista què faríem si els dos veïns d'Osa de la Vega, que han purgat a presiri un delict que no cometaren, ara el perpetraven.

No occiran a ningú, és clar. A presiri hi ha més bona gent del que es creu.

Però, si occien a Grimaldos i a algun altre, gosariem tornar-los a jutjar, tenint per endavant sofera la pena dictada per la llei contra els homicides?

La societat, doncs, o l'autoritat està ara en deute amb nosaltres.

Aquests dos homes, que han complert injustament dotze anys de cadena, no tenen dret a matar-ne dos més, a ésser criminals *a posteriori*.

Però, si tenen dret a redimir a dos esclaus de la pena, a què el seu calvari serà exigi d'expiació a altres desgraciats, a dos germans de captiveri.

Aquests podríen ésser Alfons Vidal i Planas i Ferran Torroella.

ANGEL SAMBLANCAT.

Panorama internacional

PEL 6 DE SETEMBRE

Aquesta és la data que el president de la Societat de Nacions ha fixat per a la reunió de la setena Assemblea.

Una de les principals qüestions a resoldre és la de l'entrada de l'Alemanya. I els entrebancs no en són pas encara descartats. Cert que tots els diplomàtics treballen, sordament, com sempre, més la solució no es troba pas.

Hi ha, però, un esperancament: engrandir el consell i donar-hi entrada a tots els descontents. Mes la solució és massa greu. Ni a la França ni a l'Anglaterra no els hi convé una ampliació del consell: volen puguer fer i desfer en la política internacional —com fins ara. I per altra banda, si l'Alemanya no és admesa tal com li fou promès al signar el tractat de Locarno, co és, com a membre de primera categoria i susceptible de recuperar les colònies perdudes amb la guerra, s'adreçarà vers Rússia. El tractat germànic-rus, signat darrerament, pren la valor d'un espantall. Potser, però, d'aquí al setembre, no serà sinó un tractat més. De moment, és una fita entorn de la que volta tota la diplomàcia que han d'expressar el seu acord o desacord el 6 de setembre. I el 6 de setembre la diplomàcia mundial volria veure'l lluny d'un any almenys.

Mals pressagis. Pobra pau!

EL CAS DE FRANÇA

La divisa francesa és avui la que gairebé està més baixa de totes les del món. I malgrat això, la França té una prosperitat formidable! Poca cosa es coneix en el règim interior de producció, distribució i consum. Les cotitzacions de la borsa sembla que sols es facin per a pagar els deutes entre les nacions. La vida interior és tan normal com sempre. Quin pobre economista explicarà el cas?

UN FET REMARCABLE

El senyor Van Wiepen, ambaixador holandès, al Vaticà, ha estat cridat pel seu govern.

El Vaticà es remou massa des de fa un quant temps. No fa molt que topà amb la Txecoslovàquia per la commemoració de l'aniversari de Joan Hus. Mes el que és més greu és el móbil d'aquest despertament inopinat: Mussolini es confessa sovintement amb el Sant Pare sobre política internacional. I en Mussolini té aspiracions d'acord amb sa megalomania.

A. PENA.

Les lleis per al poble són, en realitat, lleis contra el poble.

Publicacions

Per l'èxit obtingut amb "Los héroes del segle xx" a *La Novela Roja*, li donen demà a Mateu Santos, els seus admiradors, un banquet. Per al número següent anuncia *La Novela Roja* una narració d'en Felip Alaiz, titulada "Amor mío, ven temprano".

Hem rebut els dos primers números de

La Novela Decenal. El primer el sotscrí el Albert Ghiraldo, i el segon, l'Higinio Noja. El tercer serà de Ramon Pérez de Ayala.

La Novela Decenal es ven a quinze cèntims a tots els quioscos.

El nostre amic i collaborador, Amadeu

Aragay, director del setmanari *rabassaire La Terra*, ha publicat una interessant novelleta, que duu per títol "La tragèdia de Quimot".

A "La tragèdia de Quimot" li ha posat un pròleg vibrantíssim l'ex diputat per Sabadell, Lluís Companys.

"La tragèdia de Quimot", que ha obtingut, per part del públic, una excellent acceptació, es ven per tot arreu al mòdic preu de quaranta cèntims.

Els Parlaments són llocs on es parla, no cases on es treballa.

—Recristina! Quina força! No la pot emplear en altra cosa que en estrènyer la mà!

SANTS DE MAIG

Mes de maig magnífic, mes dit de les flors, tant, que solem fer-s'hi Jocs Florals i tot; mes de la poesia i dels rossinyols i d'aquell alegre Sant Pasqual Bailón, que és del Calendari un dels sants millors; tu sempre la terra omplenes de goig, cosa enternadora fixant-se tan sols amb els sants i santes que amb tot esplendor sa festa celebren pel maig olorós.

Hi ha Sant Atanasi, que és el bon patró dels senyors Esteves que corren pel món;

ve després Sant Lluci, el qual té per nom, advocat magnífic de tots els bados;

el segueix Sant Pere Regalat, un jorn amo de la pluja,

i ara amb pocs devots;

i Sant Bonifaci, que encara és tot cor, i els fidels escolta

i els creu de debò;

passa Sant Isidre, famós llaurador, al qual un bon àngel li llaurava un tros

com fan pels burgesos molts treballadors;

Sant Iu, que era un savi, el segueix d'aprop,

d'advocats i jutges gran intercessor;

a qui la influència li ha minvat bon tros,

al cel i a la terra com ho veu tothom.

Sant Baldiri arriba, vulgarment Sant Boi,

quins fidels augmenten tant, que fins fa por;

Sant Donat, quan passa, ni menys fa soroll;

en canvi, seguint-lo, Sant Urbà, en fa molt,

car d'urbans se'n troben que fan bastant goig,

i ara l'urbanisme dóna força joc;

sinó que ho pregunta al nostre Nebot;

quan el mes acaba, arriba de cop

el màrtir Sant Juli, soldat ras i prou,

i Santa Prudència;

oh, magnífic nom, al qual nit i dia invoco de cor!

San Just i Sant Màxim, simbòlics prohoms, el santoral clouen amb Santa Felipa, d'aquest mes formós,

que dintre de poc, crec serà patrona del poble espanyol.

Preguin per nosaltres tots ells al Senyor,

i els durem un ciri ben maco i ben gros.

A Santa Plantilla no li durem, no;

qui nòmina cobri que n'hi porti dos!

FLOK

No hi ha pitjors enemics de Déu que els seus ministres.

♦
Ni superhome, ni semihome. Amb ésser home n'hi ha prou.

DIBUIXOS DE PARIS

La batalla jurídica

En la darrera crònica parlava de la batalla bucal a què es lliuren els feixistes i antifeixistes francesos en les artèries de París. La nota del dia d'avui és la batalla jurídica d'aquests mateixos elements.

El moviment feixista francès ha decaigut tant i tant d'un temps ençà, tot i no haver estat mai important, que pot dir-se que s'ha existit per a no suportar la vergonya d'una mort per consumció.

Això fa que el moviment antifeixista no existeixi i sigui, a la vegada, nombrós: tota la massa de les gents.

El procés que es celebra actualment és un fet del moment culminant de l'actuació feixista. Una batalla en ple carrer, morts, ferits, detinguts i processats. En pocs mots: d'una veritable actuació feixista. Els dos processats perteneixen al partit comunista. Mes la batalla jurídica és antifeixista pura i simple.

Un fet a remarcar: pocs més actes semblants s'han vist des de l'època tràgica d'aquells fets. Els caps feixistes s'han morigut i han fet morirer les seves hostes. Erro de perspectiva: no creien que el feixisme costés tan car. El mal, però, és fet. Els feixistes volen donar, doncs, un bonaire a la seva organització, ja que se'n presenta el cas.

I en les declaracions fetes en el curs d'aquest procés, un dels caps feixistes, el primer, el diputat P. Taittinger, ni tan sols s'ha atrevit a reivindicar la finalitat feixista de la seva organització. Fins ha dit que no era feixista.

Per contra, els articles que el propi senyor Taittinger escrivia l'any passat, eren tan feixistes, que eclipsaven de ben fort els que signava Mussolini en *Il Popolo d'Italia* dels temps de lluita.

Ara que, naturalment, el senyor Taittinger, polític i audaç, és estirat per la concepció.

cio "francesa" de la política, malgrat tots els seus esforços.

Ara liura batalla a l'Audiència. Cal condemnar als acusats, culpables o no—manera de sostener els adeptes.

I es desplega tota l'activitat. Els pocs feixistes fan per manera d'exhibir-se.

Una serenitat absoluta hi ha, en canvi, entre els antifeixistes: la consciència del triomf.

Fins al moment d'escriure aquest article sols han parlat els feixistes. La seva posició és ben feble.

Mes fora dels debats jurídics, la condemna ja és fixada.

Xocs, topades, esbatussades? Res d'això no plau al bon esperit burgès que és tot francès en general. I sols a la vista, tota mena d'agiotistes són menyspreats.

Ja en la borrosa dialèctica del senyor Taittinger s'entreveu la fi i la solució. Cert que els feixistes no desarmaran pas. Fóra una fallida massa greu. Sols deixaran els actes per a devenir un partit nacional més.

I la victòria jurídica, voltant el disc del feixisme, serviria com a base electoral per a un bloc conservador.

Però la batalla jurídica és ja també perduda: el propi senyor Taittinger l'ha perdut negant que els seus partidaris no són gent contrària a l'ordre establert. Car els conservadors francesos, els vers conservadors, no voleu pas una república democràtica com tenen.

Necessiten la guerra, la guerra civil primer i la guerra colonial després. El feixisme els fóra la bona solució, però el feixisme depassa la capacitat, l'empresa dels caps francesos qualificats i la possibilitat de reacció: excés de sensibilitat política.

I, passi el que passi, la jurisdicció quedarà neutra teòricament, mes baix la pressió del feixisme, del comunisme o del democratisme preponderant. Car la democràcia és això: el torn.

ANTONI PENA.

París.

Un prec

En Joan, que aquí a la terra havia estat un "corrido", es troba, des de fa molt de temps, al cel; però, desgraciadament, no hi està molt bé, puix que ja està cansat de tanta adoració, tanta música i tant èxtasi, trobant a mancar les bones estones que passa al món; no fa sinó buscar bronca als àngels, romàssos a Sant Pere i importunar a Déu a preguntes. Un dia li diigué:

—Senyor, digues: què són per tu mil anys?

—Per mi—respongué Déu—mil anys anys són un minut.

—I un milió de lliures esterlines?

—Un milió de lliures esterlines, són per mi un ral.

—Dones, bé, Senyor—diugué en Joan—et prego que tinguis la bondat de fer-me el regal d'un ralet i que m'enviïs cap a la terra.

—Bé, molt bé—respongué Déu—, espera't un minut que et contestaré.

I en Joan encara s'està esperant...

La vaga anglesa

La vaga anglesa és una de les més serioses que hi han hagut; no és cap vaga de per riure com les que estem acostumats a veure a casa nostra.

L'obrer anglès—laborista o comunista—és tot un home digne de la més gran admiració. Cap altre obrer al món té un sentit tan magnífic de la seva dignitat de classe.

Sembla que la vaga anglesa—majorment tenint, com té, l'ajut de Rússia—donarà que parlar. Desitgem que obtinguin la victòria els obrers.

EL PRESENT NUMERO
HA ESTAT VISAT PER LA
CENSURA GOVERNATIVA

El doctor Turró, l'eminent savi català, el magnífic autor d'"Els orígens del coneixement", es troba greument malalt.

Ha vingut en Rada a Barcelona. Diu que hi passarà uns deu dies.

Ens en alegrem.

Agafem un diari català, d'idees avançades, i viem que dedica dues pàgines a esports, és a dir: a la brutalitat triomfant.

On són les idees, doncs?

Al primer ministre anglès, Baldwin, amb les "Trade-Unions", li ha sortit un gra.

Ja els convenen aquesta mena de grans als ministres.

El general Primo de Rivera, a l'abril, en unes declaracions, ha dit, parlant del públic espanyol: "el més fàcil de governar del món, perquè és el millor de tots..."

Agraïts, agraiatissims al "piropo" del general.

A París, amb motiu de les festes de Santa Joana d'Arc, hi han hagut cent ferits.

Es el que diem nosaltres: això dels sants porta malestrugància!

Rada, el del raid famós, és a Barcelona.

Ha vingut en companyia d'un torero i van al seu costat els del Sindicat Lliure.

Val més anar sol, etc....

La casa Ford ha regalat a Rada un automòbil.

Ja s'ha d'ésser valent, ja, per viatjar en Ford.

Sens dubte perquè ara Rada és milionari, l'anomena la Premsa l'heroi popular.

Sí, sí. Hem guanyat un heroi, hem perdut un obrer.

(DE TOT) CROQUIS PER T. PADRÓ.

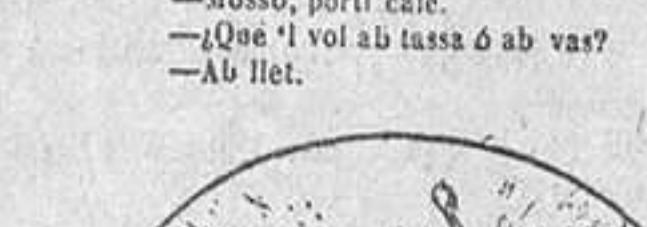

—Diuen que t'has fet tan ric? —Que has fet tan bons negocis...

—Pss... Ho quebrat tres vegades.

*Tu tens rebat los plats... cap a can Gib!!!

Mosso, porti cafe.

—Que i' vot ab lassa ó ab vas?

—Ab llet.

Sello per societat de Crèdit.

—Es que 'n son de bolets los miralls que fast abey! Quan jo era nena... jallo era un gest!

*Un trax de paper... en all!

—Roig! agrada! (Que tots se pensa que sé llegir!)

—Capas de mistos ab retratos

—Pòrtala una ab lo retrato del pare.

—Ay Senyor! Qui ho diria que jo he estat primata com tu?

(L'ou com balla.)

que diguis lo que vulguis! No hi ha com les diversions de aquell temps.

—Si no 'n compran: com sei que 's renguin?

—No, lo paper veu cada: demà m' en vaix a París & arambiar ab tot lo que ha robat del Colle Sessar.

UN TROS DE PAPER.

—Uf! Crech que ha corregut la Ceca y la Meca...

—Que'm diu? Y això que té un posat tot senyor y un parlà tan...

—Si, ella es tota neu-neu; però si la sentia à casa...

Com del nostre robat se sent lo que s'entraona al altre pis, l'altre dia vaig sentir que baldracjava y, la veritat, vaig pensar, vejan de què se las haus: veig posar à escalear y Reina del cel, quina bocal! ¡Què's pensa! lo matx que un carret...

—Jesus, Maria, Josep! ¿Y que era ell la palestra?

—Si, senyora. Illi va haver un desori... va durar fins à desori...

—Y ell sembla un bon subjecte.

—Si, ho sembla. —Pero 's veuen uns desenganyos en aquell mon! Ell sap tots els seus...

—Ara veig!

—No veus que li fa mal! s'vol viure ab la esquina dreta?... Ja les hi va cantar ben clars ella, ja! No n'hi va quedar ni una al pap...

—Veig que les pobres donas 's perd, si tenen la desgracia de anar à raurer ab un gandulot. —Y en poi ser questa noya no hauria, doncs res que dir, y per mor d'ell... en fin, li dich que feya rotlo. Donchs ab tot!

—No, aquesta ja ve de mala sisga. Sa mare era una cama-hereta que va venir à servir a Barcelona al temps de faciò, al principi. Va entrar en casa d'un minyo jove, al cap de un quan temps s'hi va casa... y, de quant, feya anar, que quan ambant los diumenges per la flama-blò, tots ho mirava. Ella era guapa; ordinaria, però ben plantada, y una illa... que li parlà: —Tens tres o quatre de servei? —veig quant s'hi habia! viajó al teatre, que allors, que allors era com era, que qualsevol hi té... en fin, li dich que feya rotlo. Donchs ab tot!

—Vaja, donchs, la noya ja té 'n à qui sembla. —Jo l'altra dia vaig sentir se dir alguna cosa. No m' hi valix enfondar gaire, y lo que 's mai pensar se 'm va afegir que parlava de la de dalt.

—Uy! quin' altre!

—Ja la sevanya Paula?

—Ja la assaguro jo que ja es ben els mateixos!

—Ave Maria Puríssima! —No m' en puch aver! Ja li diu que ja no hi ha de qui fer!

—Ay, illa! ¡No hi ha un pam de net! —Ah! dissimil!

—m' en vaix a dir, porque ve un amic del meu senyor, que li tinc de dar un recado.

—Vaja, en nom de Deu —Vaja, que diguan lo que vulguen; antes hi habia mes vergonya.

(Sur una echaña d'un altre balcó)

—Qué pren la fresca, senyora Tecla?

—Ioy! Deu me la guarí, senyora Ignacieta. He treu la cap una estona y l'hem fet peiar un chiquet ab la senyora Maria, que estava sola.

—Ara no hi està de sola.

—Sí, ha vingut un senyor... —Qué sin riu?

—Prou que ho sé: un senyor ros.

—No! he vist.

—Oh, prou es oill! Ja es cosa vella. No sé com el seu marí es tan tanja. Per 'mor de aqueix senyor ros, tan amich dei seu marí, ja se han separat dues vegades. —Que no ho sabia?

—Ay, illa! La primera noticia.

—Si qu' es estrany!

—Tanc cert com m' estic aquí...

—J'oy! Deu que ho sé: Estiguis bonas.

—Jo també! s'ico à dissa. Passino bés.

—Estiguis bonas.

(Sur la senyora Tecla d'una finestra)

—Ja son totas? Quinas murmuradoras! Que s'arreglin ellàs ab ellàs: lo cert es que ab mi no s'hi ficen.

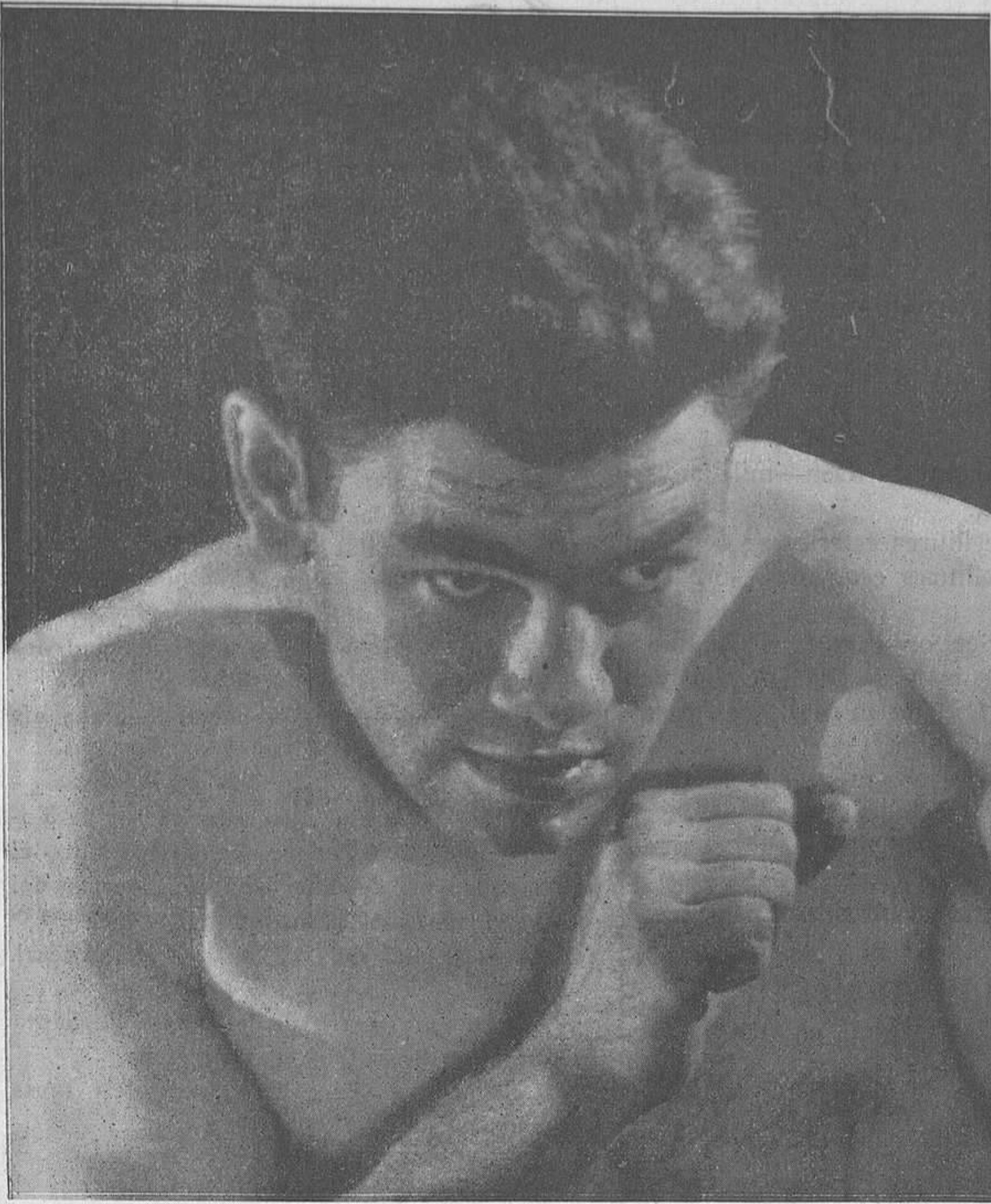
(Sur la senyora Paula d'una finestra)

—Senyora Tecla, que no sent quina olor de agafava?

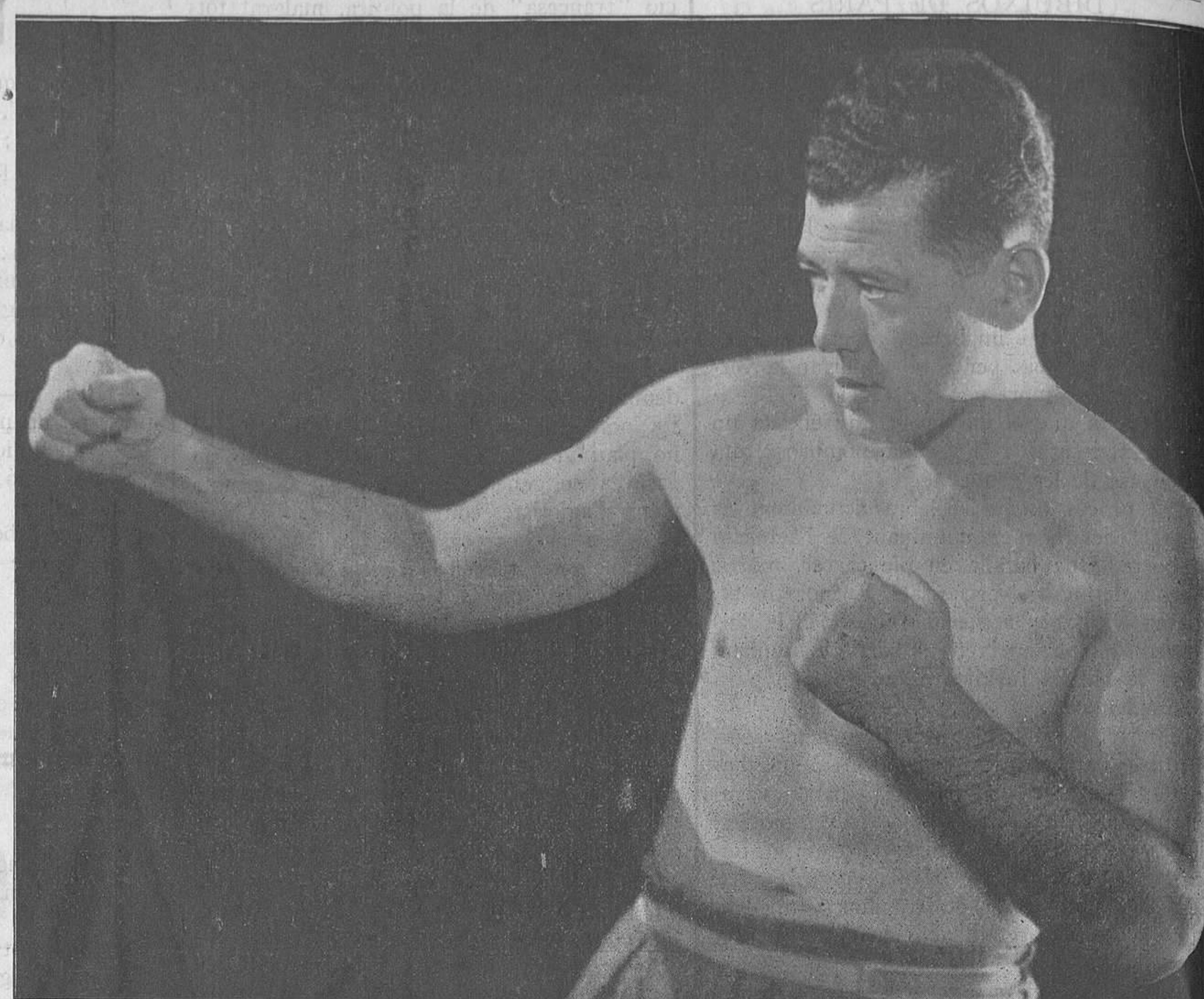
—Si, era 'n asau correcte la senyora Menciona

cap a la cayna...

—Això es gótic!</p

PAULI UZCUDUN, campió d'Espanya

HERMINI SPALLA, campió d'Europa

FAMOSOS REIS DE LA CLATELLADA, I QUE AQUEST VESPRES, SI NO PLOU, UN O ALTRE REBRA DE VALENT

Són en gran número els obrers que a Barcelona es troben sense feina. Són en gran número els pares de família que no poden portar un tros de pa a casa.

Senyor batlle: s'ha de pensar en donar feina

a aquesta gent. Per humanitat, per prudència!

Diumenge, a Londres, policies i vaguistes jugaren un partit de futbol.

Van guanyar els vaguistes, com era de justícia.

Demà "match" de boxa entre Spalla i l'Uzcudun.

Veíam qui espallearà l'altre o si s'espaliaran tots dos, que és ço que voldrien els que assisteixen a aquests cultes espectacles.

Imprenta LA CAMPANA i L'ESQUELLA
Olm, 8 :: Ciutat

UN TROS DE PAPER.

ta sal, 'l lloch de l' acció, ja 'n dona de si, maleix perquè no arredri à ningú la falta d' aquesta sustanci.

'L que no sàpigant nadar, ademés de 'ls calsoigs y gorra ó barret de palla, portarán subjectes al cos dugas carballas, y estaran agarrats a una corda estucada à la plaxxa, o be, a la pell de gallina, tremolant de fred ab aigua fins als genolls. En los días que la mar estarà un poch somoguda, sembla que alguns, per mes agarrets que estiguin à la corba, 's veuran cargolats per alguna onada que despresa de baixos regat per l' arena, 'ls tirarà forta! aigua deixants un moment sens saber lo que 's està passant, perque mètres s' vestixin dins la barca puguen costar ab orgull, que han signat per la mar, con ho seva la desesa dels amors allà en los temps que la mitologia 'ns pinta.

'Las senyors no tenen ben determinat el trage, si be es probable que abundaran las bates y 'ls vestits que ja no queden servir per fer dispare. Antiràn ab carballas, estaran agafades à la corba con que tressen l' ari, aigua fins a la cintura, y figuraré fent xircles cap à la arena cada volta que veigin acostarà una onada de milagris proporcions. Ab tot, no 'n faltaran algunes que compadescudas de la soledat en que viu l' encarregat de la flauxa d' auxili, se arrivarán fins allí, gracies a las carballas, y entularan una conversa ab l' barquillo sobre l' atreviment de los homes que d' un tros lluix 'ls hi dirigixen la parola.

Així es, que, l' altre envia à buscà un bastó.—Peso men' veniu.

Li enviajeron gemesos.—Menquè dóna parell.—Y d' aquell modo va lograr que l' altre, no surtis al carèl, portant que ell ya no portés à sobre.

Pero, suchseha, que alguna vegada 's descuidava d'anarhi y 'l trobava, per exemple, ab una gemela nous.—

Després, 's copia de adularlo, y sobre tot, dientli que era elegant, y 'l legar que la intimitat arribés à tal punt que li negava.

Així es que, ab gemelos, ab sombreros, ab bastons, y ab tan cuant portava en Paco, pero aquet era un bon lani, y apear de que ya començava a empairarlo li deixava fe.

A en aquet estat 's trobaven las relacions den Pepe y en Paco, la nit en que 's daba 'l ball, de que ya hi parlari, en tot que hui.

Tot era delicios.

Las acacias, verdes, que haurien alegrat 'l cor del assa mes lip.

Las fontetes d' allà la hora y las vellas murmuraban.

'L grilla sembla que deyan à las noyas reo... piti... reas.

Las granotes, sembla que deyan à 'ls joves, taa... noo... caas.

'L cel sembla un carpete blau lancat ab una oslla blanca que era la terra.

La lluna tota volta de estrelles sembla que ses posa y tire a la terra al mon per ferla passar.

'L trompa y 'l flauta alfanbin per toca uns rigodons, y en Paco treya à baixa una noya com un pom de flors.

En aquet estat 's trobaven las relations den Pepe y en Paco, la nit en que 's daba 'l ball, de que ya hi parlari, en tot que hui.

Tot era delicios.

Las acacias, verdes, que haurien alegrat 'l cor del assa mes lip.

Las fontetes d' allà la hora y las vellas murmuraban.

'L grilla sembla que deyan à las noyas reo... piti... reas.

Las granotes, sembla que deyan à 'ls joves, taa... noo... caas.

'L cel sembla un carpete blau lancat ab una oslla blanca que era la terra.

La lluna tota volta de estrelles sembla que ses posa y tire a la terra al mon per ferla passar.

'L trompa y 'l flauta alfanbin per toca uns rigodons, y en Paco treya à baixa una noya com un pom de flors.

En aquet estat 's trobaven las relations den Pepe y en Paco, la nit en que 's daba 'l ball, de que ya hi parlari, en tot que hui.

Tot era delicios.

Las acacias, verdes, que haurien alegrat 'l cor del assa mes lip.

Las fontetes d' allà la hora y las vellas murmuraban.

'L grilla sembla que deyan à las noyas reo... piti... reas.

Las granotes, sembla que deyan à 'ls joves, taa... noo... caas.

'L cel sembla un carpete blau lancat ab una oslla blanca que era la terra.

La lluna tota volta de estrelles sembla que ses posa y tire a la terra al mon per ferla passar.

'L trompa y 'l flauta alfanbin per toca uns rigodons, y en Paco treya à baixa una noya com un pom de flors.

En aquet estat 's trobaven las relations den Pepe y en Paco, la nit en que 's daba 'l ball, de que ya hi parlari, en tot que hui.

Tot era delicios.

Las acacias, verdes, que haurien alegrat 'l cor del assa mes lip.

Las fontetes d' allà la hora y las vellas murmuraban.

'L grilla sembla que deyan à las noyas reo... piti... reas.

Las granotes, sembla que deyan à 'ls joves, taa... noo... caas.

'L cel sembla un carpete blau lancat ab una oslla blanca que era la terra.

La lluna tota volta de estrelles sembla que ses posa y tire a la terra al mon per ferla passar.

'L trompa y 'l flauta alfanbin per toca uns rigodons, y en Paco treya à baixa una noya com un pom de flors.

En aquet estat 's trobaven las relations den Pepe y en Paco, la nit en que 's daba 'l ball, de que ya hi parlari, en tot que hui.

Tot era delicios.

Las acacias, verdes, que haurien alegrat 'l cor del assa mes lip.

Las fontetes d' allà la hora y las vellas murmuraban.

'L grilla sembla que deyan à las noyas reo... piti... reas.

Las granotes, sembla que deyan à 'ls joves, taa... noo... caas.

'L cel sembla un carpete blau lancat ab una oslla blanca que era la terra.

La lluna tota volta de estrelles sembla que ses posa y tire a la terra al mon per ferla passar.

'L trompa y 'l flauta alfanbin per toca uns rigodons, y en Paco treya à baixa una noya com un pom de flors.

En aquet estat 's trobaven las relations den Pepe y en Paco, la nit en que 's daba 'l ball, de que ya hi parlari, en tot que hui.

Tot era delicios.

Las acacias, verdes, que haurien alegrat 'l cor del assa mes lip.

Las fontetes d' allà la hora y las vellas murmuraban.

'L grilla sembla que deyan à las noyas reo... piti... reas.

Las granotes, sembla que deyan à 'ls joves, taa... noo... caas.

'L cel sembla un carpete blau lancat ab una oslla blanca que era la terra.

La lluna tota volta de estrelles sembla que ses posa y tire a la terra al mon per ferla passar.

'L trompa y 'l flauta alfanbin per toca uns rigodons, y en Paco treya à baixa una noya com un pom de flors.

En aquet estat 's trobaven las relations den Pepe y en Paco, la nit en que 's daba 'l ball, de que ya hi parlari, en tot que hui.

Tot era delicios.

Las acacias, verdes, que haurien alegrat 'l cor del assa mes lip.

Las fontetes d' allà la hora y las vellas murmuraban.

'L grilla sembla que deyan à las noyas reo... piti... reas.

Las granotes, sembla que deyan à 'ls joves, taa... noo... caas.

'L cel sembla un carpete blau lancat ab una oslla blanca que era la terra.

La lluna tota volta de estrelles sembla que ses posa y tire a la terra al mon per ferla passar.

'L trompa y 'l flauta alfanbin per toca uns rigodons, y en Paco treya à baixa una noya com un pom de flors.

En aquet estat 's trobaven las relations den Pepe y en Paco, la nit en que 's daba 'l ball, de que ya hi parlari, en tot que hui.

Tot era delicios.

Las acacias, verdes, que haurien alegrat 'l cor del assa mes lip.

Las fontetes d' allà la hora y las vellas murmuraban.

'L grilla sembla que deyan à las noyas reo... piti... reas.

Las granotes, sembla que deyan à 'ls joves, taa... noo... caas.

'L cel sembla un carpete blau lancat ab una oslla blanca que era la terra.

La lluna tota volta de estrelles sembla que ses posa y tire a la terra al mon per ferla passar.

'L trompa y 'l flauta alfanbin per toca uns rigodons, y en Paco treya à baixa una noya com un pom de flors.

En aquet estat 's trobaven las relations den Pepe y en Paco, la nit en que 's daba 'l ball, de que ya hi parlari, en tot que hui.

Tot era delicios.

Las acacias, verdes, que haurien alegrat 'l cor del assa mes lip.

Las fontetes d' allà la hora y las vellas murmuraban.

'L grilla sembla que deyan à las noyas reo... piti... reas.

Las granotes, sembla que deyan à 'ls joves, taa... noo... caas.

'L cel sembla un carpete blau lancat ab una oslla blanca que era la terra.

La lluna tota volta de estrelles sembla que ses posa y tire a la terra al mon per ferla passar.

'L trompa y 'l flauta alfanbin per toca uns rigodons, y en Paco treya à baixa una noya com un pom de flors.

En aquet estat 's trobaven las relations den Pepe y en Paco, la nit en que 's daba 'l ball, de que ya hi parlari, en tot que hui.

Tot era delicios.

Las acacias, verdes, que haurien alegrat 'l cor del assa mes lip.

Las fontetes d' allà la hora y las vellas murmuraban.

'L grilla sembla que deyan à las noyas reo... piti... reas.

Las granotes, sembla que deyan à 'ls joves, taa... noo... caas.

'L cel sembla un carpete blau lancat ab una oslla blanca que era la terra.

La lluna tota volta de estrelles sembla que ses posa y tire a la terra al mon per ferla passar.

'L trompa y 'l flauta alfanbin per toca uns rigodons, y en Paco treya à baixa una noya com un pom de flors.

En aquet estat 's trobaven las relations den Pepe y en Paco, la nit en que 's daba 'l ball, de que ya hi parlari, en tot que hui.

Tot era delicios.

Las acacias, verdes, que haurien alegrat 'l cor del assa mes lip.

Las fontetes d' allà la hora y las vellas murmuraban.

'L grilla sembla que deyan à las noyas reo... piti... reas.

Las granotes, sembla que deyan à 'ls joves, taa... noo... caas.

'L cel sembla un carpete blau lancat ab una oslla blanca que era la terra.

La lluna tota volta de estrelles sembla que ses posa y tire a la terra al mon per ferla passar.

'L trompa y 'l flauta alfanbin per toca uns rigodons, y en Paco treya à baixa una noya com un pom de flors.

En aquet estat 's trobaven las relations den Pepe y en Paco, la nit en que 's daba 'l ball, de que ya hi parlari, en tot que hui.

Tot era delicios.

Las acacias, verdes, que haurien alegrat 'l cor del assa mes lip.

Las fontetes d' allà la hora y las v